

53.02.	Udenrigspolitisk institut	000
53.03.	Understøttelse til nødlidende danske i udlandet	60.000
	Understøttelse til danskere, der er i akut nød i udlandet.	
53.05.	Generel eksportpropaganda	100.000
	Det opførte beløb dækker de kontraktlige forpligtelser, der allerede er indgået, men i fremtiden overlades det helt til det private erhvervsliv at finansiere eksportpropaganda.	
53.06.	Vedligeholdelse af civile gravsteder i udlandet	28.000
53.07.	Økonomiske, tekniske og industrielle samarbejdsaftaler	20.000

Det tilkommer ikke den danske stat at yde tilskud til bestemte virksomheders økonomiske, tekniske og industrielle samarbejdsaftaler. Hvis bestemte virksomheder ønsker at drage fordele af statens eventuelle ekspertbistand, bør disse virksomheder selvfølgelig betale kostprisen herfor. I øvrigt henvises til adskillige artikler i FREMSKRIDT (f. eks. 1978-20 s. 6, 1979-2 s. 5, 6, 10, -10 s. 8, -14 s. 2 og -17 s. 14) samt til følgende betragtninger citeret fra Finanstidendes forsideleder den 23. november 1979:

»Socialdemokratiets filosofi går ud på, at politikere og embedsmænd på centralt hold kan udpege, hvilke bestemte indsatser der lige netop vil fremme industriens udvikling bedst muligt.

Alt tyder på, at denne erhvervspolitiske og økonomiske filosofi er forfejlet. Først og fremmest fordi politikere og embedsmænd ikke er i besiddelse af tilstrækkelig viden og indsigt til at dirigere erhvervsudviklingen i den ønskelige retning. Ser man f. eks. på, hvilke industrivirksomheder der har været større succeser her i landet i de seneste 10-20 år, må man nok erkende, at det kun i ganske få tilfælde var den slags virksomheder, som centrale myndigheder ville have ønsket at satse på.

Dertil kommer, at politikere og embedsmænd i praksis slet ikke er egnede til at træffe den slags beslutninger, fordi de meget nemt vil komme under politisk eller organisationsmæssigt pres. At redde allerede eksisterende arbejdspladser vil således være et ønske fra truede grupper, som man vil få meget svært ved at sætte sig ud over. Imidlertid er det givet, at en sådan politik vil have negative konsekvenser for effektiviteten i erhvervslivet på blot lidt længere sigt.

Der kan ikke være tvivl om, at det markedsøkonomiske system er klart overlegent i forhold til politikere og embedsmænd – og fagforeninger – med hensyn til evne til at styre erhvervsudviklingen, fremme eksporten og skaffe øget beskæftigelse. Igennem dette system belønnes de rigtige initiativer, og de andre straffes økonomisk, hvorved de bedst mulige incitamenter til den ønskelige industri- og erhvervsudvikling tilvejebringes. Når markedsøkonomien ikke i de senere år har kunnet give tilstrækkelige resultater i form af valutaindtjening og beskæftigelse, er årsagen da også så godt som udelukkende at finde i en helt utilstrækkelig generel økonomisk politik, et oppustet omkostningsniveau samt politiske indgreb, som har ledet ressourcerne bort fra det private erhvervsliv.